

- 2) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej, czy wspomniany stan faktyczny można porównać do nielegalnego pobytu obywatela Unii Europejskiej na terytorium państwa przyjmującego, tak iż ów stan faktyczny umożliwia wydanie, zgodnie z art. 6 ust. 1 dyrektywy 2008/115/WE⁽²⁾, decyzji nakazującej powrót przez właściwy organ i uchylenie zaświadczenia o rejestracji jako obywatela Unii, chociaż, po pierwsze, zaświadczenie o rejestracji nie stanowi, jak powszechnie przyjęto, podstawy legalnego pobytu, a po drugie, dyrektywa 2008/115/WE ma zastosowanie *ratione personae* wyłącznie do obywateli państw trzecich?
- 3) W razie udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej, czy uchylenie ze względów porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego zaświadczenia o rejestracji obywatela innego państwa członkowskiego, które to zaświadczenie nie stanowi podstawy legalnego pobytu w danym państwie, i zastosowanie wobec takiego obywatela środka nakazującego powrót – dokonane jednocześnie przez właściwe organy krajowe w ramach wykonywania autonomii proceduralnej przyjmującego państwa członkowskiego – mogą być uznane, zgodnie z prawidłową wykładnią prawa, za jeden akt administracyjny wydalenia administracyjnego w rozumieniu art. 27 i 28 dyrektywy 2004/38, podlegający kontroli sądowej, zgodnie z warunkami określonymi we wspomnianych przepisach, które ustanawiają jedyny sposób, w razie potrzeby, wydalenia administracyjnego obywateli UE z terytorium przyjmującego państwa członkowskiego?
- 4) Zarówno w razie udzielenia na pytanie pierwsze i drugie odpowiedzi twierdzącej jak i odpowiedzi przeczącej, czy z zasadą skuteczności sprzeczna jest krajowa praktyka sądowa polegająca na zakazywaniu organom administracyjnym i w konsekwencji zainteresowanym właściwym sądom dokonywania kontroli – w kontekście uchylenia zaświadczenia o rejestracji jako obywatela Unii Europejskiej lub zastosowania środka polegającego na wydaleniu z terytorium państwa przyjmującego ze względu na obowiązywanie wobec obywatela innego państwa członkowskiego środka polegającego na zakazie wjazdu do wspomnianego (pierwszego) państwa członkowskiego – czy w ramach wydania wspomnianej decyzji o zakazie wjazdu były respektowane zabezpieczenia proceduralne przewidziane w art. 30 i 31 dyrektywy 2004/38?
- 5) W razie udzielenia na pytanie czwarte odpowiedzi twierdzącej, czy z art. 32 dyrektywy 2004/38 wynika spoczywający na właściwych organach administracyjnych państwa członkowskiego obowiązek notyfikowania zainteresowanemu obywatelowi innego państwa członkowskiego decyzji o wydaleniu w zrozumiałym dla niego języku, tak aby mógł on skutecznie skorzystać z uprawnień proceduralnych przysługujących mu na podstawie wyżej wspomnianych przepisów dyrektywy, również jeżeli obywatel ów nie wystąpił z takim żądaniem?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich (Dz.U. L 158 z dnia 30 kwietnia 2004 r., s. 77, wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 5, t. 5, s. 46).

⁽²⁾ Dyrektywa 2008/115/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2008 r., w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz.U. L 348 z dnia 24 grudnia 2008 r., s. 98).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta förvaltningsdomstolen (Szwecja) w dniu 4 kwietnia 2016 r. – Bogusława Zaniewicz-Dybeck/
Pensionsmyndigheten**

(Sprawa C-189/16)

(2016/C 211/44)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Högsta förvaltningsdomstolen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Bogusława Zaniewicz-Dybeck

Strona pozwana: Pensionsmyndigheten

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepis art. 47 ust. 1 lit. d) rozporządzenia nr 1408/71⁽¹⁾ oznacza, że przy obliczaniu szwedzkiej emerytury gwarantowanej okresem ubezpieczenia ukończonym w innym państwie członkowskim można przypisywać wartość uprawniającą do emerytury, odpowiadającą średniej wartości przypisywanej szwedzkim okresom w sytuacji, gdy właściwy organ dokonuje obliczenia w sposób proporcjonalny na mocy art. 46 ust. 2 tego rozporządzenia?

- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, czy właściwa instytucja, dokonując obliczeń dotyczących uprawnienia do uzyskania emerytury gwarantowanej, może uwzględnić dochód emerytalny, który osoba ubezpieczona otrzymuje w innym państwie członkowskim bez naruszania przepisów rozporządzenia nr 1408/71?

(¹) Rozporządzenie Rady (EWG) NR 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. 1971, L 149, s. 2).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Riigikohus (Estonia) w dniu 7 kwietnia 2016 r. – Bolagsupplysningen OÜ i Ingrid Ilsjan/Svensk Handel AB

(Sprawa C-194/16)

(2016/C 211/45)

Język postępowania: estoński

Sąd odsyłający

Riigikohus (Estonia)

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Bolagsupplysningen OÜ i Ingrid Ilsjan

Strona pozwana: Svensk Handel AB

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 7 pkt 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (¹) należy interpretować w ten sposób, że podmiot, którego prawa miały zostać naruszone w następstwie opublikowania w Internecie nieprawdziwej informacji o nim oraz nieusunięcia dotyczących go komentarzy, może – ze względu na szkodę wyrządzoną w państwie członkowskim, na terytorium którego opublikowana w Internecie informacja była lub jest dostępna – wnieść powództwo o skorygowanie nieprawdziwej informacji i usunięcie naruszających jego prawa komentarzy do sądu każdego z państw członkowskich, na terytorium którego ta opublikowana w Internecie informacja była lub jest dostępna?
- 2) Czy art. 7 pkt 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że osoba prawna, której prawa miały zostać naruszone w następstwie opublikowania w Internecie nieprawdziwej informacji o niej oraz nieusunięcia dotyczących jej komentarzy, może – odnośnie całokształtu wyrządzonej jej szkody – wnieść powództwo o skorygowanie nieprawdziwej informacji, usunięcie komentarzy i zasądzenie odszkodowania za szkody majątkowe poniesione w efekcie opublikowania w Internecie nieprawdziwych informacji do sądu państwa członkowskiego, w którym znajduje się jej ośrodek interesów?
- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie: czy art. 7 pkt 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że:
- ośrodek interesów osoby prawnej, i, co za tym idzie, miejsce zdarzenia wywołującego szkodę, znajduje się w państwie członkowskim, w którym ma ona siedzibę, czy też
 - aby ustalić to, gdzie znajduje się ośrodek interesów osoby prawnej, i, co za tym idzie, miejsce zdarzenia wywołującego szkodę, należy uwzględnić całokształt okoliczności danego przypadku, takich jak przykładowo jej siedziba, stałe zakłady, lokalizacja jej klientów czy też sposób zawierania transakcji?

(¹) Dz.U. L 351, s. 1.